

Virágh Szabolcs: A nő, akit

(A vers a a Gödöllői Irodalmi Díj 2023 pályázaton 3. helyezést ért el.)

Van egy kéz a hátamon.
Azt mondják, egy nőé, akit
úgy hívok: Anyu.

Nem tudom, mikor és
hogyan került oda,
és az az igazság,
hogy nem is láttam még.
De azt mondják, nem is
nagyon lehet, olyan szépen
illeszkedik hozzám.

Érezni is gyakorolni kell,
gondolatban kitapogatni
az ujjak és a tenyér
helyét, megrajzolni az
alkar vonalát,
megtanulni elhinni
a simogatást, a testmeleget,
fantomvégtag helyett anyuprotézist.

Persze bőr nélkül nehéz.
Csak a nyers, vörös védtelenség,
mint botladozó újszülött elefánt.
Megvan, amit előír a biológia:
csontok, inak, izmok – a váz is tart,
de minden hideg,
hiába kályha, tollpaplan.

Szóval először növeszteni:
megkérni a kezet, hogy simogassa
rám az első réteget, s aztán
tovább, az irhán át egészen a hámig.
Azt mondják, szinte már szaru.
Így talán tényleg elhiszem,
hogy van jogom hozzá.

Ha félek, be is tudom kapcsolni,
lefekvéskor például, éniistenem, jóistenem,
homlokomon kiskereszt, és akkor
a kéz, ha szépen kérem,
adagol egy kis Anyut,
épp annyit, ami elég reggelig,

a démonok ugyanis félnek a bőrtől,
a bőron a kéztől,
a kéztől, ami egy nőé,
egy nőé, akit
úgy hívok:
Anyu.